

Reflektor Miki

Hra pro jednu postavu

Natacha de Pontcharra

Překlad : Daniela Jobertová

Miki :

Částečný úvazek, ten vám sice udělá do týdne díru, ale ostatní dny zůstanou volné.

Je z nich neděle.

Já sem chodím v úterý. To je můj jediný den. Je to můj den na noční.

Některé dny jsou jako všechny ostatní. Ale úterky se podobají jen a jen úterkům. Nikdy žádným jiným dnům.

Tak se od ostatních dnů liší, že to vlastně dny už ani nejsou.

Že jak sem člověk každé úterý chodí, den a místo spolu splynuly. Slepily se. Z týdne zbylo jen úterý.

Řekl jsem jim, že můžu na noční chodit každý den, i v neděli, že můžu dělat na částečný úvazek pořád. Řekl jsem jim, že by mi měli přidat dny, že mě přece nemůže nechat skřípnutého tím nízkým platem, a doma stejně trpím nespavostí.

Vrtá ve mě obecné povědomí.

Když si tak v noci uvědomím, že Čínani jsou vzhůru, když je u nás noc, nedá mi to spát, každý z nás má nějakou tu vazbu, co volá po odrazu, a mně Čína a ti její Čínani předávají bdění, já každý večer s jejich ránem vstávám, беру si kolo, a už se šlape, už se jede kupředu, oni po tisících ve svém dni, já sám ve své noci, společně v obecném povědomí.

PŘEDĚL

Jsem parádní prototyp hlídače, co drží hlídku u šéfových zájmů.

Pro ostrahu jsem se narodil, je to moje druhá přirozenost, co předčila tu první.

S kariérou začínám už jako úplně malý, matka mi v osmi letech dává za úkol hlídat celé odpoledne bábinku. Přišlo mi to snadné a trochu trhlé, bábinka by se ukrást nedala, byla moc stará, moc rozbitá.

A tak pokouším čerta, přivedu ji na trávník, posadím na lavičku a trochu poodejdu, na dva obří kroky, tři mravenčí. Krčím se v křoví čelem k lavičce,

abych viděl, co jsou ti únosci zač. Čekám až do noci a opakuju si : Moc stará, moc rozbitá, nikdo si moji bábinku nevezme.

Taková lapálie a taková kachna. S příchodem noci se celý rozlámaný vyloupnu z křoví a teplou rukou uchopím tu její. A tehdy jsem pochopil, že už je částečně jinde, že z ní dost velký kus chybí, že jí vzali motorek. Nechali mi skořápku se zmodralými rty. Hladím ji, hladím, oprašuju vločky, sníh z čela, námrazu usazenou na brýlích a číhám na plamínek, který jí vyhasl v oku.

Plamínek je černý. Zledovatělý. Bábinku mně, jejím drahým dětem a vnoučatům i vděčnému kroužku pletařek odnesl mráz. Já si tu skořápku chci nechat doma, uložit do svého pokoje, počkat, až přijde léto a teplo vrátí to, co odnesl mráz.

Chci, aby bábinčina duše na jaře vyrašila. A jestli mi zima nechce nic vrátit, vycpu tu kostru vlastní duší.

Ale honem honem a bábinku šoupnou do bedny. A když už nás bábinka takhle vypekla, musíme nastrádat na věnec, v tomhle úsilí se ale spojíme s kroužkem pletařek a necháme jí vytesat několik milých slov do listu z kamene, důkladně, aby to stačilo jednou provždy.

Už je jednou nohou v hrobě a druhá tam taky míří, my nad tím uděláme kříž a hop a už ji spolkla hlína, po bábince je veta a na mě z černoty šuplíku koukají jen její brýle. A černota šuplíku, když ta vám skřípne prst, tak vám skřípne celou paži až k srdeční kosti.

Poslání ke mně nesklouzlo po slunečním paprsku skrz mraky, nezaplavilo moji svatozář božskou mastí, vyrostlo z černoty toho šuplíku, vyvstalo z ohniska bábinčiných brýlí. Celá ta noc, co narůstala, když jsem otvíral a zavíral ten šuplík, narýsovala moji dráhu.

Tahle hrana temnoty, co vytryskla až ke stropu, mě zaskvětila na zbytek mých dní nočnímu hlídačství.

PŘEDĚL

Jak jsme se zbavili smutku a získali dědictví, nakazil nás luxus, sestra chtěla vlastní pokoj, matka verandu s výhledem na malované sádrové trpaslíky. Mně bylo pořád osm let a houpačka z pneumatiky by se šikla.

Dost bylo čísla popisného 189. Dost bylo vynášení babety do poschodí a koukání na sluníčko zestoje na záchodové míse, objednali jsme domek se vstupem přímo do zahrady a s okny na jih.

První rok hodně foukalo, hodně blátilo, hodně pršelo. Den co den jsme lovili trpaslíky utopené v bahně, houpačka čekala na zemi, až vyrostе strom, sestřin pokoj se držel, ale veranda začala praskat, nafukovat se a dělat matce ostudu. Rádi bychom měli možnost srovnání, ale vzorový byt se mezitím odstěhoval. Pohled na dálnici ovšem zůstal nesměnitelný.

S nadějí jsme čekali na léto, až budeme moct líp využít zahradu : zimní bláto ztvrdlo a trpaslíci v něm nakřivo zatuhli a kvůli pneumatice shnil provaz houpačky. Veranda se loupala a byla to taková ostuda, že jsme radši chodili zadem. Sestřin pokoj se držel, člověk měl skoro dojem, že sestra bydlí ve vzorovém bytě.

Matka a já jsme začali snít o vynášení babety do poschodí a o koukání na sluníčko zestoje na záchodové míse.

Jednou týdně podnikala pouť k číslu 189 v rezidenci Glycinie a házela odpadky do minulosti, do šachty v pátém patře. Při návratu kopala do vrátek, plivala na sklo arkýře a fackovala trpaslíky. Večer oplakávala vstupní halu, chodbu, společné prostory, a já jsem pod proudem jejích slz sliboval, že ji zavedu zpět do panelové země, a to fofrem stůj co stůj.

Narodil jsem se tam víc než kdokoli jiný. Matka mě porodila na schodišti mezi čtvrtým a pátým patrem, bez výtahu. « *Nikdy jsem odtud neměli odcházet, vid', Miki* », říkala.

A mluvila z ní pravda : napřesrok se trpaslíci ponořili až po čepičky. Velké neštěstí nikdy nechodí samo, ale ve třech : matka se dala na pití, veranda se zhroutila do zahrady. Sociální odbor předepsal okamžitý návrat do Glycinů a léčebnou kůru odpadkovou šachtou.

Tak jsme obětovali sestru, vynesli babetu do čísla 189 a matka vylila zbylé plechovky do záchodové mísy. Mně bylo akorát deset a pneumatika mi byla ukradená, jen trochu smutku kvůli trpaslíkům, co zůstali pod sutinami.

Otec a já jsme se po nedělích pokradmu vraceli do domku a holýma rukama se snažili před prodejem ohodit fasádu do pucu. Nakonec jsme nad verandou udělali kříž, štěrk povýšili na skalku a kolem studánky z pneumatiky nasázeli mech jako v čínské zahrádce.

Při té příležitosti jsme hadicí umyli babetu a zachránili několik salátů, v tichosti, vždycky v tichosti.

Otec nebyl upovídaný. Nikdy ani slovo křivě, nikdy ani slovo navíc, nikdy ani slovo.

Dával jsem mu otázky, házel mu návnady a střípky konverzace, skákal od vozu ke koze, ale otec mi to nevracel a zůstával stručný, tečky kladl před věty a vztyčený ukazovák na ústa, vždycky vzpřímený byl můj otec, jako prkno.

A tak jsem byl ticho, ochytával jeho znamení, vytahoval si kraťasy, škrábal se na stehnech, drobil sendvič do papíru, hlavu natáčel k rugby z rádia a žvýkal salámovou šlupku, až mě dlaní plácnul mezi krkem a ramenem přímo na ramínko tílka a vypálil mi tak to zatracené znamení otcovské něhy, to plácnutí širokou dlaní, co vám vyrazí punc, že jste fakt synem tohohle mužského a člověk si přeje, aby to nikdy neskončilo, to plácání do zad, to šimrání boků, to roztrásání uzlíků ve vlasech zapletenými prsty, to drapnutí maličkých ručiček obrovskými bicepsy a vyhazování do vzduchu.

A chytání.

Dojedli jsme náš chleba, všechno jsme sklídili, saláty do košíku, smotat hadici, rádio pod paží, osedlat babetu, já na ní v pravém úhlu, nohy daleko od pletiva kol a v západu slunce jsme se řídili ke Glycinům.

O pár let později se vynesl do vzduchu ze sedla mopedu, proti němu strom, a nikdo ho nechtyl, přímo do nebe, vždycky byl vzpřímený, jako prkno.

Bábinka leží v hrobě, tatínek tam taky míří, já přežiju, ale jsem si jist, že jednoho dne budu pokračovat v rodinné cestě, ve světové cestě. Jako tatínek

z ničeho nic, podřatý na své babetě v plné jízdě, nebo jako bábinka, která si dala načas, aby viděla, jak se k ní ten odchod blíží, kůže jí sklouzávala po lících a vyprazdňovala jí oční vřáky, otekla jí ke krku, přes záhyby a přes lemování blůzy.

Dvojitá brada, dvojitá ohniska. Zrak jí uprostřed novin spadne a odlepí se od sítnice, ucho, co vás nutí hulákat, zuby, které se vyzouvají do chleba, do kůrky, a které žvýkají střidu, hodiny, skvrny staroby na žilách rukou jako špinavé hvězdy, kolena prstů o sebe narážejí a stehenní kost pořád vráží do krčku.

A to trhnutí v hlavě, kterého jsem se vždycky tolik bál, že je vůbec možné být tak trhlý.

Bábinka leží v hrobě, tatínek tam taky míří, člověk musel být silný, to několikrát trápení se smísilo a vytváří mi v puse velkou bouli, když o tom mluvím.

Když o tom mluvím, tak mi to utne, zůstane mi to tady, ta boule, a třídí, co mám říct, zaráží slova, co mají příliš blízko ke skutečnosti, na pěknou chvíli mě to zarazí, přesně tak dlouho, abych dobře vypadal jako že nic, čeká to vzadu v krku, až tam ta boule ucpe průduch, nebo až vystříkne a vypustí přehradu nahromaděných slz do zákopu. Jednoho dne člověk musí ten špunt konečně vyplivnout na hroby, vyprázdnit kapsy s vodou a jednou provždy své mrvé utopit.

A tak jsem o samotě plakal a topil.

Nadusal jsem soužení po tatínkovi do šuplíku k soužení po bábince jak to jen šlo. Bylo špatně uklizené a špatně složené, jen narvané dozadu. Crčelo to tam po nocích, až jsem se bál podívat, ale cítil, jsem, že mě to unáší a že tatínkovi brýle budou navždy můj pohled pevně svírat ve svých nožičkách.

A tak jsem se bafnul kolem ramen směr, kterým jsem tíhnul, s brýlemi vysypal i soužení a dal se na studia.

Přicmrdávám vrátnému z bezpečnostní služby, patroluju ve všech poschodích, večerní škola a domácí úkoly na parkovišti, pozorování hlídače v jeho přirozeném prostředí.

Formovanej v terénu, dobře formovanej a dobře trénovanej.

Hlavně zvládnout rutinu, rutina je bod nula, základna, alfa a omega správného hlídače.

Rutina je jako obraz, který črtáte světlem svítilny. Malujete, přemalováváte, den co den ho těmi vyšlapanými a rozšlapanými stezičkami předěláváte, až mu nakonec vyblednou barvy. A když jsou barvy vybledlé a tóny zsinale, pak už jen natíráte plátno šedivou jednolitostí a zvládli byste to se zavřenýma očima.

A tehdy je rutina dokonalá. Vloudí se vám do pochůzky, je jako léčka políčená na kontrast, na podivný, anormální detail, který vás zalarmuje, který vám vymlátí ciferník, který tu vaši rutinu rozpráší poplachem.

Poplach je nirvana, vyšší stav, rutina drží podivnost v pasti. A podivnost vríská jak nos uprostřed obličeje.

Jak jen se v temnotě obchůzky vynoří něco bizarního, hned to musíš čapnout, Miki, spláchnout světlem, zabavit záhadám, přitáhnout k banalitě lamp.

Často to bývá jen stín, šelest, co koluje světem, prapodivná maličkost, co vám nabourává klid, ale dokud na tuhle maličkost nepadne světlo, je to obrovská věc, hrozba, která vám hrozí zbraněmi obrovitosti.

Z maličkosti vyrůstá obrovský strach. Pění a pění, odkapává z vás hned vedle té maličkosti, a najednou z ní máte nahnáno, ta maličkost má kolem vás obehnáno lano a z komára je velbloud.

Tehdy jsou všechny prostředky dobré k tomu, aby se tohle nanicovaté nic zničilo vniveč. Proti řafce jdete se samopalem a to je zlé. Zlé pro řafku a zlé pro hlídače.

Když se věc zkaňhá, na jedny to teče, ale druhé to špiní. Řemeslo trpí, nedůvěra roste a ti nejlepší odcházejí jako první na částečný úvazek. A ti nejlepší přes týden drží noční stráž u nespavosti.

Formovanej v terénu, dobre formovanej a dobre trénovanej, závratná kariéra, v prvních fázích hlídám hlídače a kámoši buzerují v rajónech, a ani ne za dva roky hlídám rajóny a hlídači buzerují kámoše.

Moje první parkoviště, signál je OK, berou mě do prvního podzemí a hned povyšují až do třetího. Náskok jednoho podzemí před vrátným, který propadl ven do přízemku.

Tam vyfasuju psa a mobil, hlídačovy nejvěrnější milenky, fakticky klasa. A zatímco vrátný je pořád ještě někde dole u jezevčíka, já dva roky vedu německou dogu a z vodítka si přivedu diplom. Vodičskému umění vděčím za svoji reputaci.

Díky vodičskému umění jsem se taky ve službě vyšvihl na špičku, a já kvůli jedné feně kašlu na diplom. Potkal jsem ji v psinci v Senlis, vyžádám si ji, ozkouším, vyžádám si ji znova.

A pak až jsem žádal jen o ni. Děláme spolu obchůzky i zátahy, co při nich schne krev v žilách. Zvykám si na to, přivykám si, žádám o ni dnes a denně. Často ji nedostanu, místo ní mi strčí starého dobrmana s ošoupanými koleny, a ona mezitím ve službě kontroluje stanoviště nebo přepravu seřfu.

Nesedím jí takhle za krkem sám, ona je maskot klubu, беру řeč se šéfem, dělám si starosti, zdá se mi, že jí to všechno vyčerpává, drezúra, záchranné akce, bojové zásahy, slepecký postroj, horská služba, a proč bych to neřekl, prostě už nesnáším, že chodí s ostatními, že to táhne s celníky, s poldy, s plavci, s hasiči, a tak začne klíčit jediný cíl, a sice dostat ji odsud, vyrvat ji z pekla psinců.

Jednoho dne to na mě přijde, sbalím ji a už ji nevrátím, nechám si ji.

Vyneslo mě to zpátky na povrch, tým mě vyvrhl, a já teď bručím na parkovišti z asfaltu, bez mobilu, bez eráru, kvůli ničemu, kvůli čí spáse ? Kvůli ničí spáse, kvůli feně, která to měla v žilách a která mi zdrhla s první pánskou jízdou.

Mobil :

Miki ?

Miki :

.....

Mobil :

Miki ?

Miki :

No jo.

Mobil :

Co tu děláš ? Je pondělí.

Miki :

Já mám úterý.

Mobil :

Je pondělí, Miki.

Miki :

Já když chci, tak mám úterý, i v pondělí a dokonce i ve čtvrtek. Až na neděli.

Ostatní dny mám sice v úterý, ale neděli chci v neděli.

Mobil :

To nevidíš nebo co ? Všechny nákladáky jsou pryč, v pondělí není nic na hlídání.

Miki :

Já si hlídám svoje místo, oddech nepřipadá v úvahu.

Mobil :

Sklad je prázdný. No tak jdi domů.

Miki :

Ale i prázdnota se musí hlídat, bojí se naplnění jako čert kříže. Vede tudy hlavní tah a přípojka, nic nás nechrání před vykládkou načerno, před nákladem nějakého ztraceného desetitunového tiráku, co zmerčí sklad, shrábne naši prázdnotu a rozvalí nám tady tu svoji naplněnost, odlehčí si a s lehkým srdcem zmizí do noci. A jestli nám to nic ze skladu zmizí, bude nám k ničemu, nic už do něj nedáme, šlus ! Ale pochopit, že i nic se musí hlídat, protože může zmizet stejně dobře jako něco, to oni nedokážou, pořád melou jedno a to samé o úterku, jako by nic jiného na světě neexistovalo. Ještě štěstí, že místo nich na plné a prázdné myslí Číňani, ti přemýšlejí o tom, kdy je sklad yin a kdy je yang.... Já mám už dlouho hlavu úplně někde jinde a moje věž ze slonoviny je na cestách. Skrytou zahrádku si pěstuju daleko, u nich v Číně, den co den polykám jedno zrnko jejich moudrosti, den co den na pagodě pádluju po rýžových polích s prsty v nose jako jeden z nich, kromě úterý, to jsem tady. Není to opravdové místo, je to jen takové sklápěcí sedátko. A je mi tu fajn i ty ostatní dny, chci si tu sednout a zůstat sedět.

Z okrsku si člověk poslání neudělá, jde za povinností od jednoho úterka k druhému. Je jen taková hromada, co drží pohromadě vlastní práci na sto procent ve dne v noci. A jak se tak šest dní v týdnu klátí u okna a jeho hlídačský instinkt trpí podvýživou, může se vynořit prapodivná myšlenka...

Jako prapodivná myšlenka do vás najednou vjede taková chuť, vznáší se kolem vás jako takový nápad, lehoučký, jen tak tak že nezhasne... A jako by si oddechl, že se nakonec dočkal sluchu, zbortí se na vás vši tíhou a zabydlí se.

A zůstane tak, dokud nenabyde tvaru. A ten nápad je ve svém konečném stádiu, neléčitelný, drží se vás jak svrab, nakonec ho začnete přizívat a on se laskavě odporoučí, teprve až se nacpe k prasknutí a praskne.

U mě se tenhle pokřivený nápad objevil asi tak před šesti měsíci. Strašil mi v hlavě pokaždé, když jsem šel po ulici. Přišel jsem o něco blíž, juknul jsem na tu věc, ale neodvážil jsem se a šel jsem dál, pokaždé mě rychle odstrčila pravděpodobná přítomnost svědka, až se jednoho dne moje odvaaha nafoukla jak žába, sfoukla moji ostýchovost, já došel ke správnému číslu a ulice přede mnou i za mnou byla prázdná.

Ten první seberu z chodníku a přinesu domů, vejdu a hned ho hodím na stůl, očima hltám prosvítající tvary, trochu ho osahávám, ale neotvírám. K protržení a roztržení mi stačí jediný prst, a ono se mi to v kuchyni rozvívá a vytéká to na lino. Utřel jsem, co vyteklo, a velké kusy jsem si schoval.

Následující den sbalím další balík, dělám to znovu a odvažuji se k tomu každý den. Každý den to jde snáz, ruka se kývá daleko od těla, zvolnění tempa, vybočení, podklesnutí v kolenou, sám se mi zachytí o prst, já zrychluju a mizím s kořistí zavěšenou na zápěstí a trochu zachumlanou ve faldech pršipláště.

Ty první mi nadělaly dost velkou spoušť, jednou jsem nevěděl, co mám dělat, chtěl jsem ho otevřít jemně, rozvázat uzel, tahal jsem a zase tlačil, a ono to prasklo a vyteklo to a všechnu tu bryndu jsem měl na podlaze, druhý týden ale měním metodu, vršek ustřihnu nůžkami, obsah vysypu do výlevku, osprchuju proudem vody, usuším, popíšu.

Bral jsem od Lízinky Ribouletové všechno, co byla ochotná mi dát. Ani to své jméno, když jsem ji chtěl jemně přiskřípnout ve výtahu, na setkání se mi líbila. Ani to své jméno. Ráno mi chodila před oknem, špulila prdelku, při

každém kroku se jí o stehno otíral pytel s odpadky a ona ho nechávala u kontejneru.

A tenhle kus vždycky zmizel nahoře v ulici a neuštedřil mi jediný úsměv, nenechal za sebou nic než tu modrou hromádku plnou odpadků. Modrou hromádku narvanou po okraj svinstvem....

PŘEDĚL

Bulímii na ovocné jogurty jsem u ní rozpoznal okamžitě, dva balíky po dvanácti kusech za tři dny, jasná preference pro červené ovoce, tyhle kelímky byly důkladně vylízané, snědla je jako první a hodila na dno spolu s igelitovým obalem, ráno bývají někdy i tři a já v nich objevuju nestravitelné kousky na troud spáleného otoustovaného chleba, v poledne se v nich uhnízdí popel a cigareta típnutá o stěnu kelímku, který teplem zkrabatí. A večer co večer vyhazuje napůl dojedený s příchutí banánů a meruněk, tenhle kelímek nikdy nedokáže dojíst a znechuceně s ním mrskne.

Já jsem jako ostatní, když jsem tak stál nad těmi rozbalenými odpadky, měl jsem jedinou chuť, vyhodit je, snad to ani nebyla chuť, člověk instinktivně myslí jen na to odnést je do kontejneru. Ale jak jsou jednou roztríděné, vyčištěné, ta lepkavost spláchnutá do výlevky, člověk si říká, že když ty odpadky vrací zpět životu, je to něco jako vzkříšení, napomáhání božímu stvoření.

Poprvé jsem se chtěl jen tak kouknout do jejich odpadků. Propíchnout tu modrou hromádku, to bylo, jako bych jí do zdi vyřízl otvor, kterým bych se mohl dívat jen já sám. Ale jeden otvor následoval za druhým a nakonec na to praskla celá zeď, jeden pytel za druhým a přede mnou se otevřel prosklený arkýř. Čím víc jsem toho hromadil, tím víc bylo světla, zeď odpadků průhledněla, každý zbytek ji svlékal až úplně donaha.

Ona mohla klidně dál hrát tu svou komedii, vrtět se a unikat ulicí pryč, s víčky i prdelkou ztěžklými pohrdáním, já ji okukoval skrze modř toho pytle a usmíval se nad její povýšeností, dobře jsem totiž věděl, že od dvanáctého dne každého měsíce se jí červená v kalhotkách.

Zpočátku k ní každou středu chodila její sestra a zakuřovala ji mentolovými cigaretami, chudinka utápějící se v překapávaném kafi a anýzovce a která s sebou často tahala holku v plenkách přecpanou mrkví a staršího bráchu fandu na zvejkačky.

V pátek odpoledne se u ní její matka snažila z klubíček vlny umotat svetr angorák barvy růžového čaje č. 24.

Zbytek týdne ji ale nikdo moc nerušil. Čtvrtinový úvazek aranžérky v kosmetice jí vynášel vzorky a dost času k tomu, aby si s chomáčky vaty mezi prsty pořád dokola přelakovávala nehty u nohou, nebo aby hltala časopisy a přitom cucala Bon pari a lepila je princí Albertovi na obličej.

PŘEDĚL

Když se s ní míjím, úplně mě to vyvede z míry, ona mě vyprázdní až po chodidla a všechnu krev mi nažene do obličeje, stydím se jako vlčí mák. Míjím ji a tvář mi červeně žhne a já doufám, že na mě někdo vysype kbelík s ledem, že mi někdo odkrví tváře a ten odběr krve zastaví. Nic naplat, v záhybech vlhnu, smáčím svou ranní košili a ta se mi trapně lepí na záda, a já se připlácnu k poštovním schránkám a nechávám ji projít.

Nabízím jí svou krev v tváři jako kytici pivoňek, s ní vodu, kterou by ty kytky mohla zalívat, a jsem připlácnutý k poštovním schránkám. Jiní ale se svou kyticí přišli akorát, a když jednoho dne prázdná láhev od šampusu spočinula spolu s odstřiženými stonky tulipánů, když přetékející popel z popelníku skončil zabalený v celofánu od kytek a když se na dně krabičky od slaných tyčinek schovaly tři vlhké prezervativy, tak jsem poprvé Lízinku Ribouletovou přistihl in flagranti s řezníkem.

Slízal jí všechnu rtěnku, takže po ní nezbyly stopy ani na filtrech cigaret, pořádně ji prohnětl, roztrhl jí purčochy, ušpinil jí kapesníky, až přeskočilo i tomu pudlovi a on zuby rozerval saténové pantoflíčky.

No ano, řezník, co v sobotu nosí kotlety a párky, pečení a jitrnice.

Ona byla na ovocnou výživu, samé jablko a ananas a jahoda a vanilka, hlídala si linii, která se vlnila po ulici, nikdy žádný ten růžový a mastný

papír z uzenářství, žádná blýskavá kuřecí kost, žádná povadlá šlupka z jelita, nikdy.

Nestačilo mu rozvalovat to své maso jednou týdně, třetí sobota přetekla do neděle, neděle do pondělka a do celého týdne : měl jsem kostí, že jsem si z nich mohl sestavit vola. Ve čtvrtek zubní kartáček a žiletky koupené v balení po šesti potvrdily řezníkův trvalý pobyt.

Deset dní potom jsem to málem upustil, málem jsem nad tou jejich společnou kapsou zavřel oči, málem jsem to svinstvo rovnou přenechal kontejneru, pytle se zmastily a v nich se to hemžilo mušními červy, chodil teď s odpadky sám. Málem jsem udělal to, co všichni ostatní, sestra prchla i s dětmi a matka se zbytkem klubíčka k ní už taky nevkročila.

Ze svého odpadkového arkýře jsem přihlížel dramatu jak z první lóže. Konec s lakováním nehtů, s jogurtovým blázněním, s dámskými jízdami, s česáním psa. Už se do popelnic neusmívala. Na starém hřebenu se kroutily první šedé vlasy.

Sbíral jsem už jen depresi ve formě obkladů na zhmožděnin, krabiček od Lexaurinu, vatičky na zastavení krve z nosu namočené v kysličníku, čokolády na vaření a kapesníků osolených slzami, sténání odpadků, a to všechny jsem musel oddělit od mastné kostry kuřete.

Nedbale otevřené dopisy se znepokojovaly nad její nepřítomností v oddělení kosmetiky, a já zas nad její nepřítomností u popelnic, ačkoliv jsem ji jednou nebo dvakrát viděl hodit těch svých 30 litrů do kontejneru, tu zapáchající hromadu přecpanou odpornostmi a fláкотou, nebyla ani převázaná a provázek z igelitu na ní jen visel. A ona tu svou depku vymódila růžovým svetrem, který se zrovna nepovedl, nos obula do velkého čísla černých brýlí a před sousedstvem zapudrovala monokl na oku.

Bylo jasné, že ji řezník dobře mířenými ranami otesává.

Ten nehodný hoch střídal pěstní akce s prosbami o odpuštění podpořenými prezervativem, vylomené zuby s upřímnou lítostí.

Každý den vzrůstala obava z nejhoršího, úzkost tloustla s každou prohlídkou. Zbytky z jatek, které teď běžně přinášel pod blůzou, mozeček a

kostní morek mi komplikovaly překlad odpadků a pravděpodobně se stávalo nesnesitelným.

Naděje se vrátila. Viděl jsem, jak se rozsypá kolem řeznickovy pěsti ve světlých flíčcích papíru roztrhaného a poházeného v pytli.

Toho vazouna určitě ani na chvíli nenapadlo, že ty maličké konfety přilepené k pytli drobky nedotknuté psí paštky vytvářejí skládačku, do které se musel vtělit šmírák prosebného dopisu bratranci z Marseille, aby vyhnal ďábla.

Taky ho určitě nic nenapadlo, když o dva dny později jiné konfety skryté v srdci artyčoku odpověděly na prosbu kladně. Z proroctví uloženého v konfetech jsem vyčetl, že Marseille bude brzo slavit a že se blíží den ze dne, kdy se Lízina zbaví řezníka a já jeho kotlet.

Igelit konečně zbavený té ohavnosti dosáhne nebeské modři.

A znova záplava jogurtové břechky, jablečných šlupek, srdnatých vatových tyčinek, cucavých bonbónů s citrónovou příchutí, znova za ní courá sestra propadlá kofeinu a štrykující matka znovu nasává pivo.

Lízina se znova kymácí na vysokých podpatcích a chodí vyhazovat ty své pytle mně přímo pod nos, cpe mi je pod popelnici a přitom na mě vypění spodničkou, snáší mi dobroty a povýšeně prchá s vypjatým poprsím.

PŘEDĚL

Sousedky ráno sestupují z výšky svých opeřených pantoflíčků ke schránkám a s pažemi skříženými na klíčence číhají na pošťáka.

Lízina má vždycky nejvyšší pantoflíčky, nejnadýchanější peří a sevření jejích paží na klíčích je nejsilnější ze všech.

Už už se mi daří zblednout, už už dokážu udržet všechny slzy svého těla v podpaží, vyrovnat drncání slov a vrazit jí kytici jako ostatní, ale sotva se o ni otřu, Lízina mi vcucne krev do obličeje, zapálí mi hlavu a ve vlnách potu mi začnou cvakat kolena. Úplně zmáčeněj kanón, co se drhne o poštovní schránky, prsty se křečovitě drží kapes a zuby nepropustí ani tři slova.

A ona si během mého debaklu stáhne svetr přes zadek, ponoří se do své schránky a odpluje s reklamou pod paží. A já zůstanu stát uprostřed zbývajících pantoflí, kolem běží světa běh a průjezdem proudí průvan, a všechna krev se ve mně srazila.

PŘEDĚL

Když řezníka našli, v novinách, ležel kaput ve křoví v lese u Senlis, uprostřed zeleně v červené louži, vnitřnosti a plíce v luftě, hned jsem si vzpomněl na ten krvavý hák polapený mezi listy saláty v krabici od bot.

Hned mě to napadlo. Ale nic jsem neudělal, nic jsem neřekl, ostříkal jsem hák vodou, popsal, zařadil, odpustil.

Z hlavy jsem si vypláchl řeznickovy pozůstatky, abych ho zapomněl celého, jeho špinavé kuřecí pracky na tvém hřebínku, své špatné chvílky strávené s nosem nalepeným na igelit, zacpávání očí, odstrkávání toho, co bylo nad slunce jasné, do hlubin kontejneru. Zapomněl jsem Lízino na tvé prohřešky i na to, že jsi bez ohledu na mě vyhazovala s jedním jogurtem dvě lžičky.

Díval jsem se na tebe do té igelitové modři jako do moři nebeské, v tom světle, které člověka sráží na kolena, jakmile se rozsvítí, a ty jsi mi do tváře házela zsinale zbytky zábavy, kterou jste prokládali své bídné čtvrt hodinky.

Na začátku, než jste svým odpadkům začali připravovat společný hrob, když jsem k sobě tu věc tiskl, tak plnou, plnou tebe, a když jsem z ní cítil teplo kuchyňského radiátoru, na kterém visela trochu moc dlouho, dostával jsem se do zvláštního vzrušení, často jsem ji rozevřel, nasypal do ní své odpadky a promíchal je s tvými. Házel jsem kusy našich životů do jednoho koše, křížil jsem mezi sebou naše staré těstoviny a mrkvovou nať, sbližoval jsem zbytky našich samotářských večerů a ony se v sobě rozplývaly, vzájemně se proplétaly, jemně si šuškal do ouška, a když jsem nakonec smíchal naše omáčky, zmrzliny a obsahy kávových filtrů, chytil jsem to za krk a třásl s tím, třásl a třásl, až se to celé rozklížilo a ve výlevce to explodovalo švábem na mozku, a ten vydával smrad a čpělo z něj, že z toho nikdy nic nebude.

Já jsem ale byl Lízino připraven milovat tě ze stínu, nacházet tvůj pohled ve řasenkách a ústa ti líbat přes papírové kapesníky, ohryzávat tvé ostříhané

nehty, cumlat tvé chloupky namísto ňader a hledat tvůj jazyk na vnitřní straně skleniček od zavařeniny.

Byl jsem ochoten smazat řezníkův zábor, vzít si tě znovu, uvěřit v nebeskou modř i tomu, že budu jako jediný dojídat tvé pudinky.

A tak jsem nic neudělal, hák jsem uklidil, zařadil, odpustil.

Odpustil jsem do té doby, než začal bratranec přijíždět příliš často z Marseille a než jednoho večera láhev ginu slehla se stonky tulipánů, popelník přetekl na celofán a tři vlhké prezervativy se schovaly na dně krabičky od Bon pari.

Bylo to špatné znamení, že přirozenost se u děvenky znova octla navrchu. A já jsem z téhle modré hromady vyčetl proroctví bratrancova zlého osudu. Předtím měl krev na rukou, teď ji má na obličejí a na zadku a na zádech. Jako řezník, co zapad listím.

Dělejte si co chcete, já to ostříkal vodou a šup do výlevky.

PŘEDĚL

Je to docela maličké, ale právě tady se rozednívá. V tuhle hodinu vypínám mobil a chytám signál zhora, natáčím se k nebi ke starým Sputnikům.

Skrz mřížku maličkých dírek se modlím, aby mě tam nahoře uslyšeli.

Prosím budoucnost, aby mi k úterku přidala další dny, aby se mi při setkání s děvčaty přestala ve tváři škvařit krev, aby mi zpod paží přestala téct voda a aby mě Líza Ribouletová pozvedla ke svému svetr.

Prosím budoucnost, aby se všechny feny nabažily postrojů, celníků, policajtů, hasičů a protidrogových jednotek.

Prosím, aby v létě všichni trpaslíci vyplavali na povrch zahrady a aby je bábinka chytala za čepičky, aby si matka v sestřině pokoji udělala verandu.

Aby brýle v šuplících zavřely oči.

Prosím, aby se z malých nic udělalo něco.

Prosím, aby mi tatínek dal pořádnou facku, abychom se všichni dívali na sluníčko zestoje na záchodové míse, aby se hlídalo prázdno.

A hlavně prosím, aby se mnou všichni Číňani zůstali v noci vzhůru.

Prosím o odpuštění za bratrance z Marseille.

Na krátkých vlnách prosím o odpuštění Boha, který umí všechny jazyky, i ty malé, hlavně ty malé, ty co se pokorně krčí ve svých malých děrách.